

Sygn. akt: III U 170/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Przemysław Dudziński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2015r. w O.

sprawy z odwołania A. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania A. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 29.01.2015r. **znak** (...)

z dnia 10.03.2015r. **znak** (...)

orzeka:

1. oddała odwołanie od decyzji z dnia 29.01.2015r.;
2. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 10.03.2015r. w ten sposób, że przyznaje A. B. prawo do emerytury począwszy od dnia 23.02.2015r.;
3. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt I II U 170/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29.01.2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił A. B. prawa do emerytury wskazując, że nie posiada on wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach oraz nie złożył wniosku o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu państwa.

A. B. wniósł odwołanie od powyższej decyzji podnosząc, że ZUS niezasadnie nie zaliczył mu do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w O., gdzie pracował jako ostrzarz-szlifierz.

Wobec złożenia przez odwołującego w dniu 23.02.2015r. wniosku o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu państwa ZUS dokonał ponownej analizy akt sprawy i w dniu 10.03.2015r. wydał decyzję ponownie odmawiającą mu prawa do emerytury.

A. B. wniósł, do protokołu, odwołanie również od powyższej decyzji.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie. Wskazał, że A. B. nie spełnia warunków do przyznania wcześniejszej emerytury, o których mowa w art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, podnosząc nie posiada on wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach oraz w dacie wydania pierwszej decyzji nie złożył wniosku o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu państwa. ZUS nie uznał jako okresu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od dnia 20.07.1977r. do dnia 31.12.1998r. w (...) Sp. z o.o. w O. z powodu braku świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił i zważył, co następuje:

Zasadne okazało się odwołanie A. B. od decyzji z dnia 10.03.2015r., natomiast odwołanie od decyzji z 29.01.2015r., jako pozbawione podstaw zostało oddalone.

A. B. urodził się dnia (...), zatem podstawą ubiegania się przez niego o prawo do emerytury jest art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z tymi przepisami prawo do emerytury przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po 31.12.1948r., jeżeli:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego lub złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa,
- w dniu 01.01.1999r. udowodnił 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W przedmiotowej sprawie bezsporne było, że w dacie wydania pierwszej zaskarżonej decyzji z 29.01.2015r. odwołujący będąc członkiem OFE nie złożył wniosku o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu państwa. Wniosek taki został przez odwołującego złożony dopiero w dniu 23.02.2015r., stąd odwołanie od powyższej decyzji w oparciu o treść art. 477¹⁴§1 k.p.c. należało oddalić.

Na uwzględnienie zasługiwało natomiast odwołanie od decyzji z 10.03.2015r. Spór w przedmiotowej sprawie sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy odwołujący zgromadził wymagane 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Na okoliczność charakteru pracy w spornym okresie odwołujący złożył w ZUS dwa świadectwa pracy. Pierwsze datowane na 15.02.1997r. potwierdza, że A. B. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w O. w okresie od 20.07.1976r. do 16.02.1997r. na stanowiskach ostrzarza i szlifierza – ostrzarza. Drugie datowane na 30.04.2001r. potwierdza, że odwołujący był zatrudniony od 17.02.1997r. do 30.04.2001r. w (...) Sp. z o.o. w O. na stanowisku szlifierza. W obu świadectwach w pkt. 8 pracodawca potwierdził, że odwołujący w powyższych okresach wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

Wobec zakwestionowania przez ZUS zasadności zaliczenia powyższych okresów do okresów pracy w szczególnych warunkach, Sąd w celu ustalenia rzeczywistego charakteru pracy odwołującego w tych okresach, dopuścił dowód z zeznań świadków i odwołującego, przeprowadził też dowód z dokumentów z akt osobowych.

Ze spójnych i korespondujących ze sobą zeznań świadków R. J. i S. S. oraz zeznań odwołującego przesłuchanego w charakterze strony wynika, że A. B. w W. O., a następnie (...) Sp. z o.o. w O. zajmował się od początku wyłącznie szlifowaniem i ostrzeniem. Pracował na szlifierkach, gdzie szlifował i ostrzył narzędzia dla oddziałów produkcyjnych. Szlifował pogłębiacze, noże tokarskie, materiały i detale wchodzące w skład maszyn produkcyjnych. Pracował w pełnym wymiarze czasu pracy. Odwołujący dodał, że w trakcie zatrudnienia w W. odbywał służbę wojskową. Podkreślił, że zarówno przed wojskiem, jak też po powrocie z wojska zajmował się tym samym, tj. szlifowaniem i ostrzeniem. Odwołujący nie kwestionował też, że w okresach wskazanych w świadectwie pracy przebywał na krótkich urloпах bezpłatnych, podczas których wyjeżdżał do pracy za granicę.

Sąd dał wiarę zeznaniom wskazanych świadków, jak też odwołującego. Świadców to osoby, które pracowały z odwołującym w spornym okresie, znały więc doskonale specyfikę jego pracy. Ich zeznania były spójne, konsekwentne, wzajemnie się uzupełniały tworząc logiczną całość.

Sąd przeprowadził również dowód z dokumentów z akt osobowych A. B.. Z dokumentów tych wynika, że stanowisko pracy odwołującego było początkowo określane jako ostrzarz (vide umowa o pracę, skierowanie do pracy), a następnie szlifierz-ostrzarz, bądź szlifierz (vide angaże, wnioski o przeszerogowanie). Dokumenty z akt osobowych nie budziły wątpliwości Sądu co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy i zostały uznane za wiarygodne, tym bardziej, że w pełni korespondowały z dowodami osobowymi.

Mając na uwadze treść zeznań świadków i odwołującego, a także treść dokumentów z akt osobowych Sąd uznał, że odwołujący w spornym okresie zatrudnienia od 20.07.1976r. do dnia 31.12.1998r. z wyłączeniem urlopow bezpłatnych wykonywał pracę w szczególnych warunkach polegającą na ostrzeniu i szlifowaniu wyrobów i narzędzi metalowych. Sąd uznał także za zasadne zaliczenie odwołującemu do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej od dnia 28.10.1977r. do 28.10.1978r., gdyż przypadła ona w okresie pracy w szczególnych warunkach. Jak wynika z ugruntowanego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego, okres zasadniczej służby wojskowej odbytej w czasie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zalicza się do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, jeżeli pracownik w ustawowym terminie zgłosił swój powrót do zatrudnienia (tak np. wyrok Sądu Najwyższego z 25.02.2010r., II UK 219/09). Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie argumentację przedstawioną w cyt. wyroku w pełni podziela i akceptuje. A. B. został zwolniony ze służby wojskowej w dniu 28.10.1978r., a ponownie podjął ponownie zatrudnienie od 9 maja 1974r., a więc w ustawowym trzydziestodniowym terminie.

Reasumując powyższe do okresów pracy w szczególnych warunkach, po wyłączeniu okresów urlopow bezpłatnych, należy odwołującemu zaliczyć okres od dnia 20.07.1976r. do 27.10.1977r. tj. do podjęcia służby wojskowej (tj. 1 rok, 3 miesiące i 9 dni), okres odbywania służby wojskowej od 28.10.1977r. do 28.10.1978r. (tj. 1 rok i 2 dni), od 13.11.1978r. do 27.02.1984r. (tj. 5 lat, 3 miesiące i 15 dni), od 26.03.1984r. do 02.08.1992r. (tj. 8 lat, 4 miesiące i 8 dni), od 05.09.1992r. do 02.08.1993r. (tj. 10 miesięcy i 28 dni), od 04.09.1993r. do 20.07.1994r. (tj. 10 miesięcy i 17 dni), od 03.09.1994r. do 06.08.1995r. (tj. 11 miesięcy i 4 dni), od 09.09.1995r. do 31.12.1998r. (tj. 3 lata, 3 miesiące i 20 dni). Łącznie okresy te dają okres 21 lat, 11 miesięcy i 13 dni. W okresach tych odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace, o których mowa w wykazie A dziale III poz. 78 tj. szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

A. B. spełnił też pozostałe warunki wymagane do nabycia prawa do spornego świadczenia. Ukończył 60 lat, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy tj. 25 lat i w dniu 23.02. (...) złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu państwa.

Z tych względów Sąd uznał, że A. B. spełnił wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do emerytury w oparciu o art. 184 powoływanej na wstępie ustawy i przyznał mu prawo do emerytury począwszy od dnia 23.02.2015r., tj. od dnia, w którym odwołujący spełnił ostatnią przesłankę wymaganą do nabycia prawa do emerytury tj. złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu państwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 10.03.2015r. na mocy art. 477¹⁴§2 kpc i orzekł jak w pkt. 2 wyroku.

Stosownie do treści art. 118 ust.1 a ww. ustawy – Sąd, orzekając o prawie do emerytury, ma obowiązek stwierdzenia, czy organ rentowy ponosi lub nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i przyznanie tego prawa na etapie postępowania administracyjnego. Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie brak podstaw do obciążenia ZUS odpowiedzialnością za nieprzyznanie odwołującemu prawa do spornego świadczenia już na etapie postępowania przed ZUS. Odwołujący nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Ocena, czy odwołującemu należy zaliczyć do pracy w szczególnych warunkach sporne okresy zatrudnienia, wymagała przeprowadzenia szerszego postępowania dowodowego, co możliwe było dopiero przed Sądem.

Wobec powyższego Sąd orzekł na mocy art.118 ust.1a ww. ustawy jak w pkt. 3 wyroku.